SORIN CERIN

PE UMERII LACRIMII UNUI TIMP

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Pe umerii lacrimii unui timp – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Pe umerii lacrimii unui timp : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-103-5

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-103-5

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- PE UMERII LACRIMII UNUI TIMP -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- PE UMERII LACRIMII UNUI TIMP -
-Poeme filosofice-

1) Topite după Visul unei Dorințe

Adânc în Conștientizarea,
limbilor de foc,
ale Adevărului Absolut,
al Iubirii,
plecate din Steaua Destinului,
pentru a ne aprinde Furtunile de vară,
care ne fulgeră cu Sentimentele lor,
Trenul Zilelor,
trase pe linie Moartă,
ce-abia așteaptă să revină,
pe Căile Ferate,
oricât de ruginite,
pentru a fi topite,
după Visul unei Dorințe,
a Eternităților de Clipe,
care vor călători cu,
Privirile noastre,
până când una dintre ele,
va rămâne definitiv,
cu noi.

2) După plecarea noastră

Ghirlande de Sentimente,
străjuiesc la gâturile Speranțelor noastre,

de a ne reîntoarce la Inimile de Cer,
care mai lăcrimează și acum,
după Amintirile din Viitorul,
Lacrimii în care am locuit,
dinainte de Timpul,
răzbunător pe Eternitățile Clipelor noastre,
ce nu pot suporta,
Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
și care ne roagă să le salvăm,
din ghearele ascuțite,
ale Zădărniciei care le-a luat în sclavie,
după plecarea noastră,
din Sufletele lor.

3) Odată și odată

Roți de Zile insalubre,
care învârt Destinele,
până amețesc,
printre răsadurile Cimitirelor de Cuvinte,
ale căror semințe,
le-am primit,
de la Privirile pierdute,
în Orizonturile Zădărniciilor,
pe care nu mai doream să le prindem,

în pumnii de lut ai Conștiinței,
după ce am aflat,
că irosesc Eternitățile Clipelor,
pe Suferința Iluziilor Existenței,
Singurătății Morții noastre,
din care adeseori ne-am sculptat,
câte un mormânt,
de Așteptări,
din care încă mai speram,
că ne vom regăsi,
odată și odată.

4) Oricât de murdare

Zodii încarcerate în Iluzii,
se pierd,
printre numerele Predestinărilor zadarnice,
ale Amintirilor din Viitor,
care ne-au fost furate,
de Creatorul Iluziilor Existenței,
Morții,
fără de care nimic nu poate fi,
pe Lumea Cutiilor Milei,
a Catedralelor luxoase,
ale Deșertăciunii,
în numele Iubirii măsluite,
care adună,

îndeajuns de mulți Bani,
de Convingeri existențiale,
oricât de murdare,
cât să construiască,
o Eternitate de Suferințe.

5) Pe umerii Lacrimii unui Timp

E atât de mult îngheț,
pe aleile libere de Suferințe,
ale Cimitirelor Cuvintelor noastre,
încât până și florile Zâmbetelor,
ne-au înghețat bocnă,
pe umerii Lacrimii unui Timp,
care nu a fost niciodată,
al Dumnezeului nostru,
care ne-a ascuns Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
în cele mai ascunse unghere,
fiindcă îi erau ucise,
toate Eternitățile de Clipe,
în care ne-am fi putut refugia,
Fericirea.

6) Obligați să ni le rostim

Remușcări încălțate,
în bocancii Norilor de plumb,
care ne strâng și ne apasă,
Cerul Inimii Presimțirii,
care se ascunde,
prin văgăunile Amintirilor din Viitor,
ca să nu fie găsită,
de Dumnezeul Condiției Umane,
care ar fi deferit-o Justiției Destinului,
dator la nesfârșire,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care ne caută pentru a ne aresta,
prin Cimitirele Cuvintelor sale,
pe care vom fi obligați,
să ni le rostim,
unul altuia.

7) Răpiți de Predestinare

Oricâte trenuri de Clipe am schimba,
tot în aceeași Destinație,
a Morții,
am ajunge,
dacă nu vom reuși,

să ne ascundem,
în Eternitatea unui Cuvânt,
a cărui însemnătate,
să ne poată duce înapoi,
în Amintirile Viitorului nostru,
de unde am fost răpiți,
de către Predestinare,
spre a fi aduși ca ofrandă,
Iluziilor Existenței.

8) Ar fi unicul care m-ar putea duce

Înfrigurat,
de Singurătatea Cuvântului,
din care mi-a fost alungat,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
încă mai caut istovit,
Eternitatea Clipei,
în care s-ar fi putut refugia,
și la care încerc să ajung,
prin Privirea ta,
a cărui Infinit,
ar fi unicul,
care m-ar putea duce,
până acolo.

9) Cât se poate de exact

Câte poduri dintre Porțile pleoapelor,
să se fi surpat,
sub greutatea Privirilor,
directe și sincere,
în care se puteau citit clar,
Amintirile din Viitorul,
Iubirii noastre,
doar fiindcă n-au respectat,
instrucțiunile exacte,
ale Iluziilor Existenței,
care spun cât se poate de precis,
că pe acolo nu pot trece,
decât Înțelesurile care sunt asigurate,
de Moarte,
că vor ajunge în Cimitirele sale de Cuvinte,
descompuse,
ce ni le adresăm acum,
pe frunțile Zâmbetelor înghețate,
ale Zădărniciilor.

10) Limba oficială de lemn

Atunci când Fericirea,
a început să ne ofere,
buchetele de Flori ale Speranței,

am fost imediat atenționați,
de către Moarte,
că acestea nu pot avea,
decât culoarea Cimitirelor sale de Cuvinte,
ale căror Înțelesuri,
este limba oficială de lemn,
a Absurdului,
fiindcă altfel,
Iluziile Existenței,
n-ar mai avea reazem,
pe umerii Societății de Consum,
ai Condiției Umane,
bazată pe Ierarhia Suferinței,
unde fiecare trebuie să suporte,
Non-Sensul existențial,
al propriei Deșertăciuni.

11) Nicidecum al Iluziilor Existenței

Dintre toate Zidurile Viselor,
care ne îngreunează Conștiința,
cel mai sumbru este cel al Fericirii,
fiindcă nu reușim să-l trecem decât foarte rar,
atunci când privim Apa Uscată a Vieții,
cum ne macină Deșertul Zilelor,
însetați de Iubirea,
pe care să o dăruim unui Dumnezeu,

care să fie al Speranțelor noastre,
nicidecum al Iluziilor Existenței,
care ne dăruiește,
Singurătatea Nemuririi,
Morții.

12) Ucigaș de rând

Suntem o Personificare a Persoanei,
oglindită în Infinitul spart,
al Iluziilor Existenței,
care se reflectă distorsionat,
în cioburile Oglinzilor Paralele,
ale Marii Contemplări Universale,
unde nu încetează să se privească Timpul,
căruia nu-i vine să creadă,
că a ajuns un ucigaș de rând,
al Eternităților unor Clipe,
sub acoperișurile cărora e găzduită Iubirea,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ar vrea să ne vorbească,
Privirilor înghețate,
ale Sentimentelor,
dar cel mai adesea nu este lăsat,
de către Moarte.

13) De unde ne-a fost furată identitatea Veșniciei

Învăluite de fumul înecăcios,
al Întrebărilor lipsite de Înțelesurile,
Întâmplărilor Întâmplătoare,
ale Amintirilor din Viitor,
de unde ne-a fost furată,
identitatea Veșniciei,
devenind Neîntâmplători,
pentru a ne pierde,
în crâșma ieftină,
a Iluziilor Existenței,
care pariază,
pe Stelele căzătoare,
ale Destinelor,
din paharele sparte,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rostesc,
Fizionomiile tăiate,
în piatra amară grea și apăsătoare,
a Conștiinței,
care nu poate accepta,
Compromisul cu Moartea.

14) De o speță și mai joasă

Libertatea este Trocul Iluziilor,
dintre Existență și Moarte,

pentru a ne convinge,
să alegem ruinele Cuvântului Facerii,
care nu are nimic de spus Veșniciei,
Amintirilor din Viitorul,
de unde provenim,
în afară de Zădărnicia unei Lumi,
a Singurătății,
pe care suntem obligați,
să o gătim la fiecare cină de taină,
a unor Sfinți Părinți,
pe care i-am creat habotnici,
răzbunători și cinici,
ca să ne ascundă pe cât posibil,
defectele Iluziei Dumnezeu,
care sunt de o speță și mai joasă,
decât acestea.

15) Atelierele Răzbunării Urii și Crimei

Zadarnic vom căuta Icoane,
în Iluziile Existenței,
fiindcă le vor locui numai Sfinții Părinți,
care nu au nimic în comun,
cu Iubirea,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
cu toate că vor afirma,
că fac parte din aceasta,

fiindcă Dumnezeul lor,
este Iubire,
uitând să spună,
că una contrafăcută,
în atelierele,
Răzbunării, Urii și Crimei,
perfecționate în Războaiele religioase,
ale Lumii.

16) La zarurile Iluziei Dumnezeu

Reclame scânteietoare,
scot flăcări pe nasurile fără miros,
ale Banilor care pozează cât mai nud,
pentru a atrage noi Iluzii ale Existenței,
sponsorizate din belșug,
de Moartea,
care i-a câștigat,
la Cutia Milei,
din unele Catedrale,
care se autointitulează ca fiind,
ale Iubirii unui Dumnezeu,
ce bate cu Blesteme,
orice Străin Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ar avea curajul să i se împotrivească,
susținând să ne lase libere ,
Amintirile noastre din Viitor,

pentru a putea cântări și diferența,
Iubirea adevărată,
de cea măsluită,
la zarurile Iluziei Dumnezeu.

17) Destinația mult așteptată

Liberi de noi înșine,
am crezut că Iluziile Existenței,
vor schimba macazul Înțelesurilor,
care ne Întreabă mereu,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Conștiinței,
cine anume suntem?,
atunci când alergăm spre Nicăieri,
știind că acolo unde vom ajunge,
este Destinația mult așteptată,
de Singurătatea Nemuririi,
Morții,
noastre.

18) În carnea Instinctului

Alerg,
ocolind Regretele și Compromisurile,
Iluziei Dumnezeu,

de a avea,
Sfinții Părinți,
după chipul și asemănarea,
Suferinței,
pe care o împărțim în Țărâna Întrupării,
pentru a depune legământ de castitate,
față de Moartea,
căreia trebuie să i ne dăruim,
întru totul,
Eternitatea Clipei,
furată din Amintirile Viitorului,
pe care ne-a sculptat-o în carnea Instinctului,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

19) Le așteaptă la capăt de Apus

Traverse de Regăsiri,
susțin podurile căilor ferate ruginite,
ale Conștiinței,
pe care să treacă,
trenurile grele de plumb topit,
turnat în carnea Norilor de Priviri,
mai apăsători,
decât încătușarea Strigătelor Surde,
ale Marilor Tăceri,

când ne traversează,
Singurătățile pline de Zile,
cât mai goale și provocatoare,
pentru Moartea,
care le face cu ochiul,
spunându-le din Zâmbetele reci și inerte,
Cimitire întregi de Cuvinte,
care le cheamă neîncetat,
spre cavourile Privirilor pătrunzătoare,
care le așteaptă,
la capăt de Apus,
pentru a se împreuna cu Întunericul,
Deșertăciunii.

20) Pătat cu ghearele de felină feroce

Orizonturi căzute,
printre rădăcinile Gândurilor,
își aștern Instincte abătute,
pe Zâmbetul încremenit,
de atâta Singurătate,
în Inimile de Cer,
ale căror Amintiri despre Viitor,
ar fi fost povestite,
de Străinul Subconștient,
al Trecutului nostru,
pătat cu ghearele de felină feroce,

ale Iluziilor Existenței,
care ne-a sfârtecat carnea Zilelor,
pe rugul unei Iubiri contrafăcute,
pe care nu o vom putea avea niciodată,
fără de Moartea,
căreia îi datorăm totul.

21) Încât să se lase pradă Agoniei Morții

E atât de întins,
Oceanul Timpului din mine,
pe care îl trăiesc,
încât mi-a încremenit până și Instinctul,
pașilor Speranțelor mele,
de a te regăsi,
în adâncurile Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care ne va întreba,
ce-am făcut cu Deșertăciunea Întrupării,
căreia îi datorăm,
Justiția Divină a Absurdului,
ce ne-a furat din Amintirile Viitorului,
Eternitatea Clipei,
unde nu știam,
că Iluziile Existenței,
pot fi atât de Singure,
încât să se lase pradă Agoniei,

Morții,
doar ca să scape de Infernul,
pe care Iluzia Dumnezeu,
îl consideră Paradis.

22) Pe care-i admiram

Mai aproape de mine cu o Speranță,
nu poate fi decât Moartea,
care-mi poate îndeplini Visul,
de a trece frontiera,
dintre Iluziile Existenței,
care ne-au despărțit de noi înșine,
în cele ale Singurătății Nemuririi,
unde nu voi mai fi nevoit,
să caut Primăvara,
fiindcă nu voi mai avea cui,
să-i dăruiesc,
mugurii Eternității,
pe care-i admiram,
în Amintirile Viitorului,
despre care doar Străinul Subconștient,
mai avea curajul să ne reamintească,
în treacăt,
de Lumea Deșertăciunii.

23) Somnul inconștient ce pare de Veci

Ferestrele Inimilor de Cer,
au fost sparte,
fiindcă i-au înșelat,
pe Sfinții Părinți ai Absurdului,
cu Icoanele Societății de Consum,
care au Preacurvit înainte,
și cu pietrele amare,
din care ne-am sculptat Întruparea,
pentru a semăna cu chipul Suferinței,
Iluziei Dumnezeu,
la care trebuie să ne închinăm,
laudele Viscolelor Timpului troienit,
ce a înțepenit,
în timp ce-și dormea,
Somnul inconștient,
ce pare de Veci,
în pat cu Furtunile,
din Viciile Zilelor,
pe care le avem de datorat,
Morții.

24) Unde ne sunt închinate Obsesiile

Oracole de Întuneric,
ne istovesc Amintirile despre Viitor,

ale Luminii Divine,
care mai sălășluiește,
prin venele Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ce pare atât de îndepărtată,
de frigul de pe buzele Cuvintelor,
încât nici Iluziile Fericirii,
nu ne-ar mai putea-o apropia,
prin Catedralele pline de Iluzia Dumnezeu,
unde ne sunt închinate Obsesiile.

25) Din care ne facem acoperiș

Momiți cu Iluzia Fericirii,
suntem atrași,
spre Norii zidiți,
în sângele depărtărilor unor Vise,
despre Amintirile noastre din Viitor,
încât nu realizăm că ne paște,
doar Singurătatea Nemuririi,
Morții,
care ne apropie de noi înșine,
cei care am devenit o statuie a Disperării,
sculptată după chipul și asemănarea,
Iluziei Dumnezeu,
din care ne facem acoperiș,

pentru Suferințele Deșertăciunii,
acestei Lumi,
a Nimănui.

26) În Pustietatea Singurătății

Cât sânge,
să se fi scurs,
din Eternitatea Clipelor,
încât Apusurile Timpului nostru,
sunt pline,
de Hemoragia Cimitirelor de Cuvinte,
unde ne sunt înmormântate Înțelesurile,
care încă mai zac în noi,
cei rătăciți,
printre Iluziile perfide ale Existenței,
care ne cântărește,
până și Obsesiile prăfuite de Teamă,
pe care le mai au,
Urmele Zidurilor,
unor Zile,
care ne-au încarcerat,
în Pustietatea Singurătății,
Morții.

27) Drept în Ochii Speranței

Perdelele Uitării au început să se rupă,
lăsând pâcla Amintirilor,
din Viitorul Eternității noastre,
să ne ardă sângele Răsăriturilor,
pus pe flacăra Focului Sacru,
al Iubirii,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne îndeamnă să facem primii pași,
de a fi noi înșine,
cei din linia întâi a Regăsirii de Sine,
care nu ne va părăsi niciodată,
ca să rătăcim prin Iluziile Existenței,
decât atunci,
când nu ne vom mai privi,
drept în Ochii Speranței.

28) În Crescătoria de Deșertăciuni

Zările Iluziilor Existenței,
au devenit atât de pline,
de Coșmaruri,
aduse de coșurile pline ale Viselor,
la Târgul de Vieți descompuse și uitate,

pe tarabele soioase,
ale Mormintelor de Cuvinte,
încât până și Moartea,
s-a săturat să mai primească marfă,
de Suflete îndesate cu hormoni de creștere,
pentru a le grăbi coacerea,
pe rugul Absurdului,
care nu mai ajung natural,
la vârsta tăierii,
fiind crescute în condiții insalubre,
în cuștile Catedralelor de Iubiri contrafăcute,
unde nu mai au Libertatea,
conform normelor Iluziilor Existenței,
de cel puțin o Iluzie de Dumnezeu,
pentru fiecare pas,
făcut în Crescătoria de Deșertăciuni,
a Societății de Consum,
principalul furnizor de Suferințe.

29) Din pildele Iluziilor Existenței

Tipare înalte sau scunde,
împânzesc paginile dedicate Vremurilor,
cu Zâmbetele Obsesive,
încremenite și reci,
ale Vorbelor Goale,
care-și arată fesele Zodiei Nimicniciei,

pe care o citește în fiecare dimineață,
la mica publicitate a Conștiinței,
Absurdul,
pentru a învăța,
din pildele Iluziilor Existenței,
cum să devină cât mai seducător,
în ochii pierduți ai Morții,
din orbitele Orizonturilor.

30) Abia acum încep să înțeleagă

Pierdut,
printre Miopiile Regretelor,
ce-abia acum încep,
să înțeleagă,
Distanța dintre strămoșii,
Suferinței,
în genele cărora,
ne ascundem,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
și Moartea,
ce ne cântărește,
fiecare respirație,
pe care o mai avem de cărat,
până la porțile Singurătății ei.

31) Când suntem întrebați

Lipit de ecranul acestei Lumi,
încerc să disting caracterele Deșertăciunii,
care-și tipărește cu cerneala Norilor,
Datoriile Morții,
pe care suntem obligați,
să le citim până la capăt,
fără să greșim vreuna dintre ele,
când suntem întrebați,
de Iluzia Dumnezeu,
prin catedralele sale luxoase,
pe zidurile cărora,
ne-am așezat Icoanele Conștiinței,
care ne arată Neputința,
tocmai pentru a nu încerca vreodată,
să le urcăm.

32) Caii liberi și înaripați

Ierburile Zilelor cosite,
au început să se usuce,
pe veranda Amintirilor din Viitor,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ar vrea să ne hrănească,

cu ele,
caii liberi și înaripați,
ai Viselor,
ca să putem zbura,
dincolo de Tenebrele acestei Lumi,
plină de negurile grele și tăioase,
ale Cuvintelor,
care ne-au devenit gardienii tăcuți,
ai Suferințelor.

33) Carne alterată de Clipe

E atât de mic spațiul,
între cauzele Sinuciderilor,
încât Iluziile Existenței,
nu mai știu ce să aleagă,
atunci când trebuie să-i dea socoteală,
Iluziei Dumnezeu,
despre Ierarhia Morții,
pe care trebuie să o urmăm cu strictețe,
pe treptele Condiției Umane,
ale Societății de Consum,
a cărnii alterate de Clipe,
ce și-au pierdut virginitățile Eternităților,
pe catafalcul Timpului,
îngropat de viu,
de către Deșertăciune și Absurd.

34) Din pumnii Singurătății

M-ai nins cu atâtea Priviri,
încât am rămas troienit,
în Cuvântul magic,
rostit de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
cu nume de Iubire,
la porțile căruia am bătut,
până mi-a dat sângele,
cu pumnii Singurătății,
pe care-i țineam strânși,
de teamă ca nu cumva,
să pierd Clipa Eternității,
ce-mi poposise în ei,
pe aripile căreia am putea evada,
până dincolo de noi înșine,
de Moarte,
și de Iluzia Dumnezeu,
care o acompaniază,
pe aceasta.

35) Dinainte de a ni se naște Sensul acestui Univers

Risipit printre Inimile de Cer,
ale Azurului prelins,
pe fruntea însângerată a Răsăritului,

pe care navighez cu pânzele Viselor,
deschise Vântului Speranței,
pe care o bănuiesc și azi,
de trădare,
atunci când ne-a părăsit,
Amintirile din Viitor,
pentru a ni se alătura,
pe această Lume,
a Iluziilor Existenței,
capitulate de fiecare dată,
înaintea Iluziei Morții,
Singurătății Nemuririi,
unui Dumnezeu,
al Icoanelor unei Conștiințe,
întrupată în carnea Absurdului,
care ni s-a alterat,
de dinainte de a ni se naște,
Sensul acestui Univers.

36) Moartea își regăsește Nemurirea

Ascuns,
după Rânduiala Iluziei Dumnezeu,
Predestinarea rătăcește,
printre Lacrimile de Cer,
din Furtunile Străinului Subconștient,
care fulgeră cu Focul Sacru al Iubirii,

Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
din Amintirile Viitorului,
care urzesc la Tronul Veșniciei,
Morții,
pe care o doresc alungată,
dincolo de Timpul,
care îi ocrotește,
Imperiul Societății de Consum,
ce-i asigură Viețile necesare,
hranei zilnice,
a Suferinței,
în brațele căreia,
Moartea,
își regăsește,
Nemurirea.

37) Încă nu ni l-a descoperit

Obosit de călătoria Eternității Clipelor,
prin Imperiul Morții,
Adevărul Absolut,
a decis să o confrunte,
cu Amintirile din Viitor,
ale Străinului Subconștient,
care ne macină Privirile,
pierdute spre zările Nimănui,
încercând să ne spună,

că va fi mereu acolo,
în părticica infinit de mică din Cuget,
unde ne așteaptă,
să ne treacă dincolo,
de Furtunile Iluziilor Existenței,
în brațele Stelei,
care și acum strălucește pentru noi,
în sufletul unui Cuvânt,
pe care încă nu ni l-a descoperit,
Iluzia Dumnezeu.

38) Ne spovedește nouă Visele

Cătușe de Lacrimi,
împânzesc Depărtările Țărânii,
Întrupării Cuvântului,
ce a sfidat Păcatele Originare,
ale Iluziei Dumnezeu,
din Icoanele cărora,
și-a făcut Mătănii,
de Adevăruri Relative,
la care orice Minciună,
poate îngenunchia,
înaintea Cugetului,
al cărui Altar,
ne spovedește nouă Visele,
prin care am dori să ne întâlnim,

Străinul Subconștientului,
Iubirii noastre.

39) Le adresăm zilnic

Tulpinile Zilelor,
căzute în dizgrațiile Iluziei Dumnezeu,
sunt transportate,
spre gaterele Conștiinței,
selectată cu precizie,
de Iluziile Existenței,
spre a fi tăiate,
în scânduri de Întrebări,
despre Libertate,
pentru sicriul Viselor,
măsurat după chipul și asemănarea,
Cimitirelor noastre de Cuvinte,
pe care ni le adresăm,
zilnic.

40) Reci și perfide

Ceruri de Clipe,
risipite pe drumurile prăfuite,

ale Gândurilor,
vor să-și găsească,
Orizonturile furate,
de Iluzia Dumnezeu,
din pumnii de ceară,
ai Lumânărilor aprinse,
din Focul Sacru al Iubirii,
care ni se topesc încleștați,
pe Icoanele unei Conștiințe a Dezrădăcinării,
căreia am fi vrut să-i cerem înapoi,
Eternitatea Stelei,
din Amintirile Viitorului,
din care am fost strămutați,
pentru a ne întrupa,
în Cimitirele de Cuvinte,
reci și perfide de aici.

41) Baliverne trecute

Oricât am alerga,
spre noi înșine,
nu ne-am prinde niciodată,
fiindcă suntem întrupați,
în Orizonturile Iluziilor Existenței,
care se pierd,
chiar și din cei mai strânși pumni,
care prind până și fumul Morții,

din mersul Anilor grei și istoviți,
pe care îi duce Destinul,
în coșurile Vremurilor,
pentru a-i vinde la Piața de Vechituri,
a Uitării,
drept Baliverne trecute demult,
de prima tinerețe,
fără să-și dea seama,
că acestea sunt de fapt,
Viața noastră.

42) Din Caravanele Zădărniciei

Compromisuri abătute,
se târăsc greoi,
prin mocirla Zilelor,
pline de năduf,
care vrea să scoată profit,
până și din Caravanele Zădărniciei,
încărcate cu mirodeniile Durerilor,
pe care trebuie să le treacă,
dincolo de hotarele Conștiinței,
care le arată drumul,
către Absurdul salvator,
alături de Iluziile Existenței,
care și-au vândut trupul Destinului,

mai demult decât,
orice Vreme,
a Morții.

43) Devin monedă de schimb

Idoli perverși ai Iluziei Dumnezeu,
vor să ne răpească Conștiința,
pe străzile murdare și întunecate ale tenebrelor,
izvorâte din Catedralele Iluziilor Existenței,
care ne propovăduiesc,
Nemurirea Morții de Sine,
într-un Paradis al Infernului,
unde Ierarhia Deșertăciunii,
acestei Lumi,
rămâne neschimbată,
cu excepția Păcatelor Originare,
care devin monedă de schimb,
pentru toate Cimitirele de Cuvinte,
care nu l-au lăudat îndeajuns,
pe Dumnezeul Condiției Umane,
creatorul Societății de Consum,
Vieți.

44) Pe care ni le plătește

Gheața Zorilor începe să fie spartă,
de ghearele Gândurilor întunecate ale Singurătății,
care le transformă într-o Noapte continuă,
a Iluziilor Existenței,
înglodate în datoriile Morții,
pe care ni le plătește,
Iluzia Dumnezeu,
punâdu-le să clădească catedralele Disperării,
la ferestrele opace ale Absurdului,
pe care nu ni le mai sparge Nimeni,
deși ne-am dori să putem vedea prin ele,
acel Destin care să ne aducă Fericirea.

45) Îngăduință

Deși înglodat în datorii,
față de Adevărul Minciunii,
Iluziilor Existenței,
Absurdul,
are locuri rezervate,
la Cina cea de taină,
unde ni se pune la cale,
încarcerarea Destinului,
într-un Cuvânt al Iluziei unui Dumnezeu,
atât de străin,

de propriul nostru sine,
pe care să-l urâm atât de mult,
încât să-l privim cu îngăduință,
față de Moartea salvatoare,
la care ne-a vândut.

46) Înfrumusețare

Zodii aruncate,
în coșurile abundenței Suferințelor,
Iluziilor Existenței,
vor să ne prindă în mrejele Timpului,
înglodat în atâtea Obsesii față de Moarte,
încât nu-i ajung Zilele,
pe care ni le-a vândut Disperării,
să-și achite nota de plată a Nimicniciei,
față de Pretențiile măsluite de Iluzia Dumnezeu,
pentru înfrumusețarea,
cu Deznădejdi și Păcate Originare,
a acestei Lumi.

47) Valuri de adrenalină

Salturi în Gol de Cuvinte,
printre valuri de adrenalină,

peste Înțelesurile Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
care ne sugrumă Amintirile despre Viitor,
atunci când vrem să sărim,
din înalturile Conștiinței,
până dincolo de noi înșine,
pentru a ne afla Străinul Subconștient,
ascuns în Adevărul Absolut al Iubirii,
pe care o căutăm cu ochii sticloși,
care se sparg în Priviri pierdute,
Compromise de Iluzia Dumnezeu,
prin catedralele de lux ale Nimănui.

48) Reușise

Ti-am scris,
pe pagina Vieții mele,
cu Seninul Gândurilor,
în care ni se pot pierde Sentimentele,
din brațele puternice,
ale Iluziilor Existenței,
ajungând dintr-o Întâmplare Întâmplătoare,
în cele ale Iubirii,
care se plimba abătută,
prin Singurătatea Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care reușise astfel,
să vadă Nemurirea,
din ochii tăi.

49) Numele Fericirii

M-am adâncit,
în Amintirea Viitorului,
atât de mult,
încât am ajuns fără voia mea,
să respir Răsăritul Viselor,
pe tărâmul poeziei ochilor tăi,
pe care nici o liră a Cuvântului Facerii,
Lumii noastre,
nu mi-i poate descrie,
în Icoanele Împlinirilor,
unor Lacrimi de Bucurie,
care spală Tălpile Eternității,
unei Iubiri,
prelinsă pe Țărmurile nesfârșite,
ale Universului Luminii Divine,
pe care să ne scriem numele,
Fericirii.

50) Libertatea Dorințelor

Am simțit mirosul Nopții,
din Inima de Cer,
a Predestinării Cimitirelor unor Cuvinte,
în care trebuie să ne înmormântăm,

Libertatea Dorințelor,
unor Priviri pierdute,
în propriile Orizonturi descărnate,
de Trecutul care le căzuse,
ca o molimă peste Profunzimile,
unde ni se asundea,
Grăuntele de Fericirie,
pe care suntem datori să-l păstrăm,
în speranța că poate odată și odată,
vom găsi și pentru el,
Pământul întrupării,
pe care să evadăm împreună,
cu mugurii săi.

51) Producția de nașteri din acest an

Poduri dărăpănate,
leagă limbile de lemn ale Vorbelor Goale,
istovite de legumele Gândurilor,
care-și așteaptă rândul,
la spălătoria Iluziilor Existenței,
pentru a fi aruncate,
în oala sub presiune,
a Societății de Consum,
Vieți,
atât de necesare Morții,
încât toată producția de nașteri din acest an,

a fost triplată cu ajutorul Icoanelor unor Amăgiri,
la ruleta măsluită a Iluziei Dumnezeu.

52) Închinăciuni la Absurd

Secerile ierburilor de Înțelesuri,
au fost ascuțite,
de către Iluzia Dumnezeu,
pentru a da câți mai mulți snopi,
batozelor unor Credințe,
care fabrică neîncetat,
baloți de paie ai Gândirii,
spre a fi folosiți,
prin Grajdurile Conștiințelor,
ce clădesc catedralele de lux,
ale Genunchilor Viselor roase,
de atâtea Închinăciuni,
la Absurd.

53) Macină Zilele în malaxorul Deșertăciunilor

În fiecare moment al Vieții,
ne privim în Oglinda Morții,
ca să primim,
Conștiința de Sine a Clipei,

fără însă ai vedea,
și fața Eternității,
ci doar pe cea irosită absurd,
de către Timpul,
care ne macină Zilele,
în malaxorul Deșertăciunilor,
cu care ne hrănește,
Iluziile Existenței,
pentru a nu ne cunoaște,
Amintirile din Viitor.

54) Pe oglinda căreia existăm

Ghearele ascuțite ale Zilelor,
sfârtecă carnea,
Orgoliilor și Viciilor,
dezvelind oasele fragile,
ale Regretelor,
printre rănile însângerate,
ale Răsăriturilor unor Speranțe,
care caută zadarnic un pat de odihnă,
printre Iluziile Existenței,
atât de zbuciumate,
în acest Paradis al Infernului,
Morții,
pe oglinda căreia,
existăm,
ca imagine falsificată de către Destin.

55) Umplute din abundență cu Absurd

Oare fiindcă am întârziat,
în gara Speranțelor,
să fi primit atât de multă Zădărnicie?,
pe fețele propriilor noastre Iluzii ale Existenței?,
pe care ni se poate citi adeseori,
Disperarea prin care realizăm,
că ne conștientizăm,
lipsa Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
pe care l-am înlocuit,
cu Iluzia Dumnezeu,
căreia i-am clădit Catedrale luxoase,
umplute din abundență cu Absurd.

56) După cum ne minte

Resemnat de ironiile Soartei,
caut vara adâncă și profundă,
din Inimile de Cer ale Cuvintelor,
pe buzele cărora n-am găsit,
decât frigul tăios și persistent,
care ne macină rănile,

a ceea ce ne-a mai rămas,
din Eternitatea Clipei,
Amintirilor din Viitor,
de unde am fost răpiți,
și niciodată izgoniți,
după cum ne minte,
Iluzia Dumnezeu.

57) Amintirile Viitorului

Greața a devenit Sinele acestei Lumi,
scufundate în adâncurile Absurdului,
atunci când Oglinda Morții,
a început să fie lustruită,
de degetele tacticoase,
experte în furt de Conștiințe,
ale Icoanelor Sfinților Părinți,
ai Iluziilor Existenței,
care ne-au răpit din Eternitatea Clipei,
aducându-ne în Infernul,
lipsit de Șansa de a redeveni noi înșine,
cei din Amintirile Viitorului,
unde ne oglindeam în Infinit și nu în Moarte,
alături de Adevărul Absolut,
al Iubirii.

58) Adrenalina inconfundabilă a Morții

Suntem dependenți,
de drogurile Iluziilor Existenței,
într-atât încât,
chiar dacă am reuși să evadăm,
din Infernul acestora,
în Amintirile Viitorului nostru,
Carnea Țărânii întrupate din noi,
ar simți nevoia,
să se reîntoarcă,
la Păcatele Originare,
ale Iluziei Dumnezeu,
fiindcă ne-ar lipsi,
atât de mult Suferința,
încât am fi în stare,
să ne-o provocăm și singuri,
pentru a simți,
adrenalina inconfundabilă,
a Morții.

59) Viața este un drog

Viața este un drog,
iar Moartea,
Oglinda în care ne privim,

atunci când ne drogăm Eternitățile Clipelor,
ce ni le irosește Timpul,
la Cina cea de Taină,
a Măsluirii Zarurilor,
Păcatelor Originare,
datorate,
propriului Destin,
pe care am zugrăvit-o,
cu penița rănită a Suferinței,
primită în dar de la Iluzia Dumnezeu,
căreia i-am mai pictat,
Icoanele Patimilor, Viciilor și Pasiunilor,
răzvrătite de Promisiunile deșarte,
pe care ni le fac Iluziile Existenței,
atunci când le întrebăm,
despre Amintirile Viitorului,
de unde ne vorbește Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut al Iubirii,
pierdut adânc,
în Conștiința noastră.

60) Îndeajuns de însângerat

Câte lămuriri,
să fi dus Moartea,
cu Drogurile Iluziilor Existenței?,
încât le-au convins pe acestea,

să se privească,
numai în Oglinda ei,
cu toate că nu era nici una perfectă,
și nici una,
care să nu fie spartă pe alocuri,
cum este în cazul nostru,
unde-i lipsește,
tocmai partea cu Fericirea,
care s-a sfărâmat,
în mii de cioburi tăioase,
care ne rănesc și acum Răsăritul,
îndeajuns de însângerat,
de atât de multă Singurătate.

61) Ale Predestinării Deșertăciunii

Gratiile de aur,
ale Iluziilor Vieții,
sunt puse numai pentru Gândurile de vază,
ale Predestinării Deșertăciunii,
din colivia Societății de Consum,
din care ne cântă deșteptarea,
păsările negre ale Profitului,
în fiecare dimineață,
a desfrâului financiar al Demenței,
unei Democrații a Morții,
care se împarte fiecăruia,

fără nici o deosebire,
de rasă a Iubirii,
sex al Amăgirilor,
sau apartenență politică,
la Iluzia Dumnezeu.

62) Ne-au despărțit de propria Eternitate

Buchete cu Arome de Gheață,
ne dăruiesc Privirile,
înmormântate prin Cimitirile de Cuvinte,
ale Absurdului,
a căror adresă,
au pierdut-o până și Uitările,
Lacrimilor,
a căror sloiuri,
au fost demult sparte,
de Unghiile altor Clipe,
care au scormonit,
fără să știe,
în Amintirile noastre din Viitor,
când ne aflam pe Steaua Eternității,
și le-am pierdut,
pe marginea mormintelor,
de Iluzii ale Existenței,
care ne-au despărțit,
de propria Eternitate.

63) Și azi se mai scurge Lacrima Eternității

Țărmurile Zilelor,
dorm dezvelite de Valurile Grijilor,
abătute prin fumul gros al Promisiunilor,
Iluziilor Existenței,
în Corabia naufragiată,
a Destinului unei Iubiri,
care oricât ar fi de măsluită,
la zarurile Deșertăciunii,
tot mai speră,
să-și cunoască rudele,
pierdute printre Inimile de Cer,
ale Sentimentelor,
care își trag,
Genele Viselor,
descompuse,
din Amintirile Viitorului,
de pe ale căror morminte proaspete,
și azi se mai scurge,
Lacrima Eternității.

64) Nici una dintre gările

Rezemată de Zidurile Tăcerii,
Eternitatea,

își întoarce fața plânsă a Regretelor,
că și-a pierdut Steaua Iubirii,
către Moartea,
care a început să încolțească,
în nașterea noastră,
de dinainte de a fi Lumea,
acestui Destin,
în care ni s-au încarcerat Visele,
care să ne întrupeze,
Suferința,
al cărei tren,
nu mai vrea să părăsească,
nici una dintre gările,
Iubirii noastre.

65) În Ochii deschiși ai Cuvintelor

E atât de multă Lumină Divină,
în Ochii deschiși ai Cuvintelor,
Străinului Subconștient,
din Adevărul Absolut,
al Iubirii,
încât nu sunt lăsați,
să ne lumineze,
Întunericul Suferințelor,
Iluziilor Existenței,
care se oglindesc numai în Moarte,

pentru a ne dezvălui,
Realitatea crudă,
al Paradisului acestui Infern,
datorat Condiției Umane,
din Societatea de Consum,
Absurd.

66) Ne irosim Viața plină de Neînțelesuri

Rădăcini descompuse,
ne împânzesc Sângele Genelor,
cu Amintirile lor,
din Viitorul,
care nu a fost niciodată,
al Iluziilor Existenței,
oglindite în Moartea,
ale cărei Morminte de Cuvinte,
le rostim zilnic,
la Întâlnirea,
cu Întâmplarea Neîntâmplătoare,
a Predestinării,
în trupul căreia,
ne irosim Viața,
plină de Neînțelesuri.

67) Conștiința de Sine a Durerii

Vocile Infinitului,
lovesc cu valurile Eternității Clipei,
Țărmurile descompuse,
ale Iluziilor Existenței,
pe care Clepsidrele Timpului,
abia mai reușesc să cearnă,
grăuntele de nisip,
al Conștiinței de Sine,
a Durerii,
înglodată într-atâtea datorii,
față de Moarte,
încât toate podurile creditelor,
care îi trec peste râul Cunoașterii,
ce desparte Visele noastre,
de Lumea de Apoi,
i-au fost retrase,
până nu-i va plăti,
din ce în ce mai multe,
Remușcări,
Iluziei Dumnezu,
și Păcatelor ei Originare.

68) Ar fi recunoscut

Compromisul,
ajutat de Iluzia Dumnezeu,
să se privească în Oglinda Morții,
nu avea voie să lase și Adevărul,
să facă acest lucru,
ca să se sinucidă,
chiar dacă acesta,
ar fi recunoscut,
că nu este Absolut,
și că aparține unei Minciuni,
despre Greșeala Creației,
tot Compromisul,
a fost trimis să conducă Infernul,
Zilelor de Azi,
al sufletelor care nu mai reușesc,
să îndure,
Chinurile Facerii,
noilor Catedrale luxoase,
în care să troneze,
Icoanele Societății de Consum,
Suferință,
din Lumea celor șapte Minuni,
ale Durerilor.

69) Lumea propriilor Compromisuri

Sloiuri de Întrebări,
prinse între gheţurile,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
se scufundă în adâncurile Conştiinţei,
Morţii de Sine,
a Întunericului,
împlinit în Patimile şi Viciile sale,
jucate la ruleta Predestinării,
de către Iluziile Existenţei,
cărora le lipseşte adevărata Viaţă,
a Oglinzilor Morţii,
în care se oglindesc,
pentru a crea Lumea,
propriilor Compromisuri,
a Iluziei Dumnezeu,
faţă de Cunoaştere.

70) Democraţiile Crimelor Organizate

Ulcioarele Deşertăciunilor,
sunt pline de fiecare dată,
cu Apa Vieţii, Simţămintelor noastre,
în aşteptarea Oglinzilor Morţii,

care o beau pe nerăsuflate,
până apar și Iluziile Existenței,
să se admire în ele,
descoperind de fiecare dată,
noi Cimitire de Cuvinte,
care ar fi bune,
pentru evoluția Societății de Consum,
a Desfrâului,
dintre icoanele Furturilor de Sine,
ale Conștiințelor,
înglodate în datorii față de Absurd,
și Iluzia Dumnezeu,
care clădește noi Catedrale luxoase,
ale Democrațiilor,
Crimelor organizate,
transformate în lege.

71) A exista prin oglindire

Păcate Originare,
vândute la preț de speculă,
prin Târgurile Catedralelor,
plăcerilor lumești,
ale Iluziei Dumnezeu,
din Icoanele crimelor și altor fărădelegi,
ale Societății de Consum,
ascunse după colțurile fardate,

ale Bordelurilor de Cuvinte,
care ne împrospătează Conștiințele,
cu noi Iubiri măsluite,
gata oricând să ne promită,
până și Amintirile false ale Viitorului,
dacă suntem de acord,
să plătim Oglinzii Morții,
datoriile pe care le au Iluziile Existenței,
la aceasta,
constând în faptul,
de a exista prin oglindire.

72) Cu dalta grea și zdrențuită

Priviri părăsite de mormintele,
unor lespezi de Gânduri uitate,
ce zac,
printre coloanele de Piatră Amară,
din care ne-au sculptat nouă sufletele,
Catedralele Iluziei Dumnezeu,
cu dalta grea și zdrențuită,
a Păcatelor Originare,
gata oricând,
să ne ascută limba de lemn a Cuvintelor,
dacă nu știm să plângem,
cu laudele pe care ar vrea să le audă,
Icoanele Societății de Consum,

Moarte și Desfrâu,
ale Condiției noastre Umane.

73) Ierarhii Teologice

Pierduți în grotele Credințelor,
credem că orice licărire de lumină,
este Lumina Divină,
care ne Ilumina,
Conștiința Stelei Eternității,
din Amintirile Viitorului nostru,
descompus de zarurile măsluite,
ale Iluziilor Existenței,
pe masa Visului unui Dumnezeu,
străin de noi,
care a decis să-și acopere,
greșeala propriei Creații,
prin Păcatele Originare,
pe care să ni le atribuie nouă,
ca fiind ingredientele de bază,
ale ciorbei Mântuirii,
care ne-a drogat într-atât de mult,
cu gustul ei,
încât ne-am creat,
adevărate Ierarhii Teologice.

74) Și pentru Întrebările incomode

Rupți în coate,
de Realitatea Iluziilor Existenței,
am ales calea Credinței,
fiindcă Adevărul Absolut al Străinului Subconștient,
ne-a fost substituit Păcatelor Originare,
pe care le-am importat de la Iluzia Dumnezeu,
pentru a ne clădi din cărămizile lor,
biserici de Conștiințe,
unde credeam că vom lua,
Cina cea de Taină a Sfinților Părinți,
cu toții,
împreună,
dar când a fost ca aceștia să-și ocupe locul,
la mesele din Icoanele Societății de Consum,
am realizat,
că nu mai erau scaune și pentru noi,
nu fiindcă nu am fi reușit să le pictăm,
pe pânza Iubirii,
ci fiindcă aceasta era într-atât de măsluită,
încât orice am fi făcut,
nu mai era loc liber,
și pentru Întrebările incomode,
ale Întâmplărilor noastre Neîntâmplătoare.

75) Ale căror Cumpene

Flori descompuse,
din buchetele aprinse,
ale Ochilor de Foc Sacru,
ale Simțămintelor,
care dansau în jurul Conștiințelor,
râurilor secate,
ale Apelor Vieții,
din care speram,
să ne construim Fântâni de Vise,
ale căror Cumpene,
să le înclinăm,
spre Fericire,
dacă n-ar fi fost cănile de pustiu,
turnate din plumbul Norilor de Cuvinte,
din care a trebuit să ne bem,
până la capăt,
Destinul,
căzut în adâncurile noastre,
fără să-l mai putem scoate la suprafață,
rămânând Cumpăna înclinată,
spre partea Suferinței și a Despărțirii.

76) Sunetul străin al zarurilor

Răstigniți pe masa de joc,
a Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
așteptăm cu nerăbdare,
sunetul străin,
al zarurilor aruncate,
de Iluzia Dumnezeu,
care cad greu și apăsător
peste Zările pustii și reci,
ale Amintirilor noastre din Viitor,
care ne-au fost șterse,
oricât de mult au strigat,
Marile Tăceri,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
să ne fie lăsate,
în schimbul oricărui Vis,
în afară de cel al Eternității,
care nu putea fi vândut,
dar care încă mai sălășluiește,
în adâncurile Privirii,
Iubirii noastre,
fără să ne dăm seama.

77) Neființele Morții

Rădăcinile Privirilor,
Focului Sacru al Sufletelor noastre,
n-au reușit a fi stinse,
niciodată,
de Iluziile Existenței,
încât pot să ne mistuie,
și acum,
prin flăcările lor,
cu măreția Divină a Luminii,
Stelei Destinului nostru,
care ne străbate,
Amintirile Viitorului,
din care am fost răpiți,
știind că Lumina Divină a Eternității,
nu se termină Niciodată,
precum Iubirea,
Străinului nostru Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din adâncurile Ființelor,
pregătite să-și înfrunte,
Neființele Morții,
pentru a reveni pe Steaua Destinului lor.

SORIN CERIN
- PE UMERII LACRIMII UNUI TIMP -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- PE UMERII LACRIMII UNUI TIMP -
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei

promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează

sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se

opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi

copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reașezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri

sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul

obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin,

actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu,* care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul

revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."

- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii

spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi

construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al

omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel

o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986